GUSTAV HASFORD

ÎN SPIRITUL BAIONETEI

Gustav Hasford

IN SPIRITUL BAIONETEI

versiunea în limba română

UNCRIS

Dedicaţie:

‘**Penny**’
John C. Pennington, *Caporal*
Fotograf combatant, Divizia I *Marine*,
KIA[1], 09 iunie 1968

„Cred că Vietnamul a fost ceea ce am avut
în locul unei tinereţi fericite.”

- Michael Herr,
Dispatches

[1] KIA – Kill In Action – ucis în luptă.

Marines caută câţiva oameni buni...

Recrutul spuse că numele său este Leonard Pratt.

Gunnery Sergeant[2] Gerheim i-a aruncat o privire ţărănuşului slăbănog şi l-a poreclit imediat

— *Gomer Pyle*.[3]

Ne-am gândit că poate încearcă să fie amuzant. Nu a râs nimeni.

Zori. *Marines* începători. Trei instructori urlând:

— ALINIEREA! ALINIEREA! NU MIŞCA! NU VORBI!

Clădiri din cărămizi roşii. Sălcii plângătoare încărcate cu muşchi spaniol. Rânduri lungi, neregulate, de civili transpiraţi stând '*Drepţi*' pe marcajele de tălpi galbene imprimate pe platoul din beton.

Insula Parris, Carolina de Sud, cazarma US *Marine Corps*, un stagiu de pregătire de 8 săptămâni – din programa de colegiu – pentru aşa-zişii duri şi curajoşi fără minte. Era construită într-o mlaştină de pe insula, simetrică dar sinistră precum un lagăr al morţii suburban.

Gunnery Sergeant Gerheim a împroşcat cuvintele:

— Urechea la mine, gloată. Ar fi fost mai bine să începeţi să arătaţi ca nişte recruţi din US *Marine Corps*, viermilor. Să nu credeţi nici măcar o secundă că sunteţi *Marines*. Doar aţi pus pe voi nişte haine[4] albastre. Nu-i aşa, cucoanelor? Pare rău d'asta.

Un texan subţirel cu ochelari cu ramă de os, pe care băieţii îl porecliseră deja 'Cowboy', spuse:

— Tu eşti John Wayne? Sau eu?

Cowboy şi-a scos pălăria Stetson gri-perlă şi şi-a făcut vânt cu ea ca să-şi răcorească faţa asudată.

Am râs. Cursurile de artă dramatică din anii de liceu m-au făcut un imitator. Am avut exact vocea lui John Wayne când am spus:

— Cred că n-o să-mi placă filmul acesta.

Cowboy a râs. S-a lovit cu pălăria Stetson peste coapsă.

---

[2] Gunnery Sergeant – grad militar specific US Marine Corps (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

[3] Gomer Pyle – personaj naiv şi blând dintr-un serial TV transmis între anii 1964-1969 în SUA.

[4] Joc de cuvinte: *dress* înseamnă *haine* / *uniformă* dar şi *rochie*.

Gunnery Sergeant Gerheim a râs şi el. Instructorul şef este o mică brută obscenă echipată într-o uniformă kaki imaculată. Şi-a îndreptat degetul drept între ochii mei şi a spus:

— Tu. Aha, tu. Soldat *Joker* (Glumeţu'). Îmi placi. Poţi să treci pe la mine pe-acasă şi să i-o tragi soră-mii.

A rânjit. Apoi chipul i-a devenit dur.

— Ascultă, băi, scârbă mică. Eşti al meu. Curul tău este al meu. Nu ai voie să râzi. Nu ai voie să plângi. Ai să înveţi asta pe de rost. Am să te învăţ eu.

Leonard Pratt a zâmbit.

Gunnery Sergeant Gerheim şi-a proptit pumnii în şolduri.

— Dacă voi, cucoanelor, veţi pleca de pe insula mea, dacă veţi supravieţui programului de instrucţie, veţi fi nişte arme, veţi fi nişte apostoli ai morţii care vor propovădui războiul. Veţi fi mândri. Până atunci sunteţi doar o vomă, nişte scârboşenii, formele de viaţă cele mai inferioare de pe Pământ. Nu sunteţi nici măcar fiinţe omeneşti. Nu sunteţi decât nişte resturi de căcat ale vreunui amfibian.

Leonard a chicotit.

— Soldatul Pyle crede că chiar sunt un tip amuzant. Crede că Insula Parris este mai distractivă decât o rană hemoragică în piept.

Chipul de ţăran a încremenit într-o expresie permanentă de inocenţă.

— Viermilor, aici nu veţi avea parte de nici o distracţie. Nu vă veţi bucura stând în formaţii de rânduri drepte, nici n-o să vă simţiţi bine frecându-vă scula la rece, nici n-o să aveţi vreo mulţumire pentru că vă adresaţi cu '*sir*' unor indivizi pe care nu-i înghiţiţi. Ei bine, cucoanelor, eu voi ordona, iar voi veţi executa. Zece procente dintre voi nu vor supravieţui. Zece procente dintre voi, viermilor, vor deveni AWOL (dezertori) sau veţi încerca să vă sinucideţi sau vă veţi rupe spinare pe traseul de forţă din poligon sau pur şi simplu o veţi lua razna. Asta e. Am ordin să-i elimin pe toţi cei ce nu merită să facă parte din iubitul meu *Corps*. Veţi fi *grunts*[5].

Grunts nu sunt mototoli. Recruţii mei învaţă să supravieţuiască fără să cedeze. Pentru că eu sunt dur, nu vă va place de mine. Dar cu cât mă veţi urî mai mult, cu atât veţi învăţa mai mult. Aşa este, gloată?

Câţiva au mormăit „*Da. Mda. Îhî, sir*."

---

[5] Grunts – *grohăitori* - una dintre poreclele „oficiale" ale puşcaşilor marini americani.

— Nu vă aud, cucoanelor.

— Da, *sir*.

— Tot nu vă aud, cucoanelor. PARCĂ AŢI FI NIŞTE PĂMPĂLĂI!

— DA, *SIR*!

— Mă scoateţi din sărite. Culcat!

Ne-am lăsat pe jos, pe betonul fierbinte al platoului.

— Nu aveţi o motivaţie. Mă auziţi, viermilor? Atenţiune! Am să vă dau eu motivaţie. Nu aveţi suflet de *Marines*. Am să vă dau eu suflet de *Marines*. Nu aveţi tradiţii. Am să vă dau eu tradiţii. Şi am să vă arăt cum să trăiţi conform acestor tradiţii.

Gunnery Sergeant Gerheim s-a îmbăţoşat, drept ca o vergea de armă, cu mâinile în şolduri.

— DREPŢI! DREPŢI!

Ne-am ridicat în picioare cu genunchii zdreliţi şi palmele pline de praf şi pitriş mărunt.

Gunnery Sergeant Gerheim le spuse celorlalţi trei instructori:

— Ce gloată amărâtă.

Apoi către noi:

— Nenorociţilor, vă mişcaţi prea încet. Culcat!

Jos.

Sus.

Jos.

Sus.

— CULCAT!

Jos.

Gunnery Sergeant Gerheim a păşit peste trupurile noastre încordate, călcându-ne pe degete şi lovindu-ne cu vârful bocancului în coaste.

— *Jesus H. Christ!* Viermilor, gâfâiţi la fel ca mama voastră când tata şi-a băgat scula-n ea pentru prima dată.

Durere.

— DREPŢI! DREPŢI!

Sus. Crampe dureroase în muşchi.

Leonard Pyle a rămas întins pe betonul fierbinte.

Gunnery Sergeant Gerheim s-a îndreptat spre el parcă dansând, s-a oprit deasupra sa, şi-a dat pe spate pălăria sa – în stilul celei de pe posterul campaniei *'Ursul Smokey'* – de pe capul chel.

— OK, amărâtule, ridică-te.

Leonard s-a ridicat într-un genunchi, a ezitat, apoi s-a ridicat în picioare, inspirând şi expirând greu. A zâmbit.

Gunnery Sergeant Gerheim l-a pocnit pe Leonard în mărul lui Adam – tare. Apoi, pumnul masiv al Gerheim l-a lovit în piept. Apoi în stomac. Leonard s-a îndoit de durere.

— CĂLCÂILE APROPIATE! EŞTI ÎN POZIŢIE DE DREPŢI!

Gunnery Sergeant Gerheim l-a plesnit cu dosul palmei peste faţă pe Leonard.

Sânge.

Leonard zâmbea, cu călcâiele apropiate. Buzele sale sunt umflate, roţii şi vinete, iar gura plină de sânge, dar Leonard ridica doar din umeri şi zâmbea de parcă durul *Gunnery Sergeant* Gerheim tocmai i-a dat un dar de ziua sa de naştere.

În primele patru săptămâni de instrucţie Leonard a continuat să zâmbească, chiar dacă pentru asta şi-a primit chiar mai multe pedepse decât alţii. Am învăţat că pedepsele sunt un element de rutină al vieţii din Insula Parris. Şi nu erau prostii de-alea pentru civili ca-n filmele de la Hollywood, gen *Instructorul* cu Jack Webb sau *Nisipurile din Iwo Jima* cu John Wayne.

Gunnery Sergeant Gerheim şi cei trei instructori subordonaţi lui administrau pedepse brutale peste faţă, în piept, burtă, pe spinare. Cu pumnii. Sau bocancii – ne loveau în cur, rinichi, coaste, şi peste tot unde nu se vedeau vânătăile negre şi purpurii.

Dar chiar şi dacă era bătut cu regularitate, de se căca pe el, aceste pedepse n-au reuşit să-l educe pe Leonard, aşa cum se întâmplase cu alţi recruţi din Plutonul 30-92. În liceu se spunea că până şi peştii, gândacii sau chiar protozoarele unicelulare pot fi dresate. Dar nu şi Leonard.

Leonard se străduia mai mult decât oricare dintre noi.

Nu putea face nimic aşa cum trebuia.

Leonard se împiedica şi cădea toată ziua, dar nu se plângea.

Noaptea, când cei din pluton dormeau în paturile suprapuse, Leonard plângea. I-am şoptit să se liniştească. S-a oprit din plâns.

Niciodată nu i s-a permis unui recrut să fie singur.

În prima zi a celei de-a cincea săptămâni, lui *Gunnery Sergeant* Gerheim i s-a pus pata pe mine.

Stăteam *'drepţi'* în palatul lui, o mica încăpere de la capătul barăcii-dormitor.

— Crezi în Sfânta Fecioară?

— NU, *SIR*! am răspuns.

Era o întrebare capcană. Orice răspuns va fi greşit, iar *Gunnery Sergeant* Gerheim mă va pedepsi rău de tot dacă mă răzgândesc.

Gunnery Sergeant Gerheim m-a pocnit cu cotul în plex.

— Băi, vierme, iar pumnul său i-a subliniat vorba.

Stăteam *'drepţi'*, cu călcâiele lipite, privirea drept înainte, încercând să-mi reţin gemetele şi să nu mă clintesc.

— Când te văd, îmi vine să vomit, gunoiule. Păgân blestemat. Fă bine şi respect-o pe Sfânta Fecioară, altfel îţi scot maţele afară.

Chipul lui *Gunnery Sergeant* Gerheim se afla la un centimtru de urechea mea stângă.

— PRIVIREA DREPT ÎNAINTE!

Picături de saliva mi-au împroşcat obrazul.

— Crezi în Sfânta Fecioară, nu-i aşa, soldat *Joker*?

— *SIR* NEGATIV, *SIR*!

Aştept. Ştiu că e gata să-mi ordone să merg în spălător. Pe recruţii pe care voia să-i „disciplineze" îi lua în sala duşurilor. Aproape în fiecare zi, recruţii mergeau în spălător împreună cu *Gunnery Sergeant* Gerheim şi pentru că podeaua de la duşuri era udă, aceştia *cădeau* accidental. Cădeau de atâtea ori, încât când ieşeau de acolo, arătau de parcă trecuse peste ei un tractor cu şenile.

Este în spatele meu. Îi pot auzi respiraţia.

— Ce spui, soldat?

— *SIR*, SOLDATUL A SPUS, 'NU, *SIR*!' *SIR*!

Chipul roşu, dur, al lui *Gunnery Sergeant* Gerheim se mişca precum o cobra hipnotizată de muzică. Ochii săi treceau prin mine; mă forţau să mă uit la el; mă provocau să-mi mişc privirea măcar cu un milimetru.

— Ai văzut lumina? Lumina alba? Lumina măreaţă? Lumina călăuzitoare – ai avut viziunea?

— *SIR, AYE-AYE, SIR!*

— Cine-i liderul secţiunii tale, gunoiule?

— *SIR*, LIDERUL SECŢIUNII ESTE SOLDATUL HAMER, *SIR*!

— Hamer, pe interval,'*adunarea*'!

Hammer a alergat pe intervalul dintre paturi până în centrul dormitorului şi a încremenit în poziţie de '*drepţi'* în faţa lui *Gunnery Sergeant* Gerheim.

— AYE-AYE, *SIR*!

— Hamer, eşti schimbat. Soldatul *Joker* este promovat la comanda secţiunii.

Hamer a ezitat:

— AYE-AYE, *SIR*!

— Pleacă!

Hamer a făcut '*stânga-n-prejur*', a alergat în lungul holului, a intrat în rând cu ceilalţi, în faţa patului, încremenind în poziţia '*drepţi*'.

Eu am spus:

— *SIR*, SOLDATUL CERE PERMISIUNEA SĂ VORBEASCĂ INSTRUCTORULUI!

— Vorbeşte!

— *SIR*, SOLDATUL NU VREA SĂ FIE LIDER DE SECŢIUNE, *SIR*!

Gunnery Sergeant Gerheim şi-a proptit pumnii în şolduri. Şi-a dat pe spate, de pe capul chel, pălăria *'Ursul Smokey'*. A oftat:

— Nimeni nu vrea să conducă, vierme, dar cineva trebuie să o facă. Tu ai cap, ai sânge-n instalaţie, deci ai slujba asta. *Marine Corps* nu este o gloată precum *Army*. Puşcaşii marini mor – de aia suntem noi aici – dar *Marine Corps* va trăi veşnic, pentru că fiecare puşcaş este un lider atunci când trebuie – chiar şi un soldat.

Gunnery Sergeant Gerheim s-a întors spre Leonard.

— Soldat *Pyle*, soldatul *Joker* este noul tău vecin de pat. Soldatul *Joker* este foarte *luminat*. Te va învăţa totul. Te va învăţa cum să te pişi.

Am spus:

— *SIR*, SOLDATUL AR PREFERA SĂ RĂMÂNĂ CU VECINUL SĂU, SOLDATUL COWBOY, *SIR*!

Cowboy şi cu mine devenisem prieteni pentru că atunci când eşti departe de casă şi speriat ca dracu, ai nevoie – şi încă imediat – de toţi prietenii pe care îi poţi aduna.

Cowboy este singurul recrut care râde la toate glumele mele. Are un simţ al umorului care este nepreţuit într-un loc ca acesta, dar este serios atunci când trebuie – te poţi bizui pe el.

Gunnery Sergeant Gerheim a oftat.

— Eşti *femeia* soldatului Cowboy? Îţi dă muie?

— *SIR*, NEGATIV, *SIR*!

— Foarte bine. Atunci, soldatul *Joker* va fi vecin cu soldatul *Pyle*. Soldatul *Joker* este prost şi ignorant, dar are coaie, iar astea sunt de ajuns.

Gunnery Sergeant Gerheim s-a îndreptat către 'palatul' său. Mica încăpere de la capătul dormitorului secţiunii.

— OK, cucoanelor, gata... ÎN PATURI!

Sărim cu toţii în paturi şi rămânem nemişcaţi.

— CÂNTAŢI!

Cântăm:

De pe colinele lui Montezuma,
Până pe ţărmurile din Tripoli,
Vom duce bătăliile patriei noastre,
Pe pământ, în aer şi pe apă.
Dacă cei din Army şi Navy
Vor ajunge vreodată-n paradis,
Vor afla că străzile lui sunt păzite de
Puşcaşii marini ai Statelor Unite...

— OK, turmă, gataaa... DORMIŢI!

Instrucţia continuă.

Îl învăţ pe Leonard tot ce ştiu, de la cum să-şi lustruiască bocancii militari, negri, până la asamblarea şi dezasamblarea armei semiautomate M-14.

Îl învăţ pe Leonard că *Marines* nu merg în pas de defilare – nu merg pur şi simplu. *Marines* aleargă; în '*fuga-marş*'. Sau, dacă distanţa care trebuie parcursă este mare, *Marines* îşi cară raniţa, punând un picior în faţa celuilalt, iar şi iar,

atât timp cât este necesar. *Marines* trag din greu. Doar avortonii încearcă să se fofileze de la muncă. *Marines* sunt curaţi, nu jegoşi. Îl învăţ pe Leonard să-şi preţuiască carabina precum viaţa sa. Îl învăţ că sângele face iarba să crească.

— Arma asta nu e decât o bucată de fier.

Cu degetele neîndemânatice Leonard şi-a plesnit uşor arma.

Eu eram deja contrariat de aspectul şi senzaţia data de propria mea armă. Carabina e rece şi grea în mâinile mele.

— Gândeşte-te la ea ca la o unealtă, Leonard. Ca la un topor de la fermă.

Leonard surâse.

— OK. Ai dreptate, *Joker*. Mă bucur mult că mă ajuţi, Joker. Eşti prietenul meu. Ştiu că sunt încet la minte. Totdeauna am fost. Nu m-a ajutat nimeni niciodată...

Am plecat de lângă el.

— Asta e o problemă personală, am spus. Eu am grijă de arma mea.

Gunnery Sergeant Gerheim continuă să-l hărţuiască pe soldatul Leonard Pratt. Îi ordonă să facă mai multe flotări în fiecare seară, ţipă la el mai tare decât la restul dintre noi, îi dă maică-sii mai multe porecle colorate.

Între timp, nu ne uită nici pe noi. Şi noi suferim. Pentru greşelile lui Leonard.

Marşuri, alergare, mersul-piticului, târâş.

Exerciţii de luptă în mlaştină. Aproape de locul Masacrului de la Ribbon Creek, unde şase recruţi s-au înecat în 1956, în timpul unui marş de noapte disciplinar, *Gunnery Sergeant* Gerheim mi-a ordonat să mă caţăr într-o salcie. Sunt lunetist. Trebuie să trag în cei din pluton. Stau agăţat de o ramură. Dacă pot vedea un recrut destul de bine încât să-l pot identifica după nume, înseamnă că e mort.

Plutonul atacă. Strig 'HAMER!' şi Hamer cade mort.

Plutonul se împrăştie. Cercetez tufişurile.

O fantomă verde se strecoară prin umbra. Îi văd chipul. Deschid gura. Ramura se rupe. Cad...

Mă prăbuşesc pe solul nisipos. Îmi ridic privirea.

Cowboy stă în picioare deasupra mea.

— *Bang*, *bang*, eşti mort, zice şi izbucneşte în râs.

Gunnery Sergeant Gerheim este şi el lângă mine. Încerc să-i explic că s-a rupt craca.

— Nu poţi vorbi, lunetistule. Tu eşti mort. Soldatul Cowboy tocmai te-a lichidat.

Îl promovează pe Cowboy ca lider de secţiune.

Pe durata celor şase săptămâni, *Gunnery Sergeant* Gerheim ne ordonă să dăm ture în jurul barăcii-dormitor, în ritm de '*fuga-mar*ş', cu penisurile ţinute cu mâna stângă şi cu armele în cea dreaptă, cântând:

Asta mi-e carabina, asta mi-e scula.
Cu una lupt, cu cealaltă mă distrez.

Nu vreau o regină a frumuseţii,
Vreau doar carabina mea M-14.

Gunnery Sergeant Gerheim ne-a ordonat să dăm nume carabinelor noastre.

— Asta e singura pizdă de care veţi avea parte. A trecut vremea când i-o frecaţi lu' Mary Jane Rottencrotch cu degetele prin chiloţeii roz. Sunteţi însuraţi cu asta, cu această armă din fier şi lemn, şi-i veţi fi fideli.

Alergăm. Şi cântăm:

Păi, eu nu ştiu
Dar mi s-a spus
Că-ntre picioare, eschimosa
E rece rău...

Înainte de masă, *Gunnery Sergeant* Gerheim ne povesteşte că în timpul Primului Război Mondial Blackjack Pershing[6] a spus: „*Cea mai mortală armă din lume este carabina unui puşcaş marin.*" La Belleau Wood *Marines* au fost atât de *răi*, încât infanteriştii germani i-au numit *Teufel-Hunden* (câinii diavolului).

---

[6] John Joseph "Black Jack" Pershing (1860–1948) a fost un general american, care a condus Forţele expediţionare americane din Europa în timpul Primului Război Mondial.

Ne explică că este important pentru noi să ne dezvoltăm instinctul de ucigaş, dacă vrem să supravieţuim în luptă. Carabina noastră este singura unealtă; e lipsită de milă şi ucide.

Voinţa noastră de a ucide trebuie să se concentreze la fel cum carabina concentrează presiunea prafului de puşcă pentru a propulsa o bucată de plumb. Dacă carabinele noastre nu sunt curăţate corect, explozia nu va fi concentrată corect şi carabina se dezintegra.

Dacă instinctul nostru de ucigaş nu este pur şi puternic, vom ezita la momentul adevărului. Vom fi nişte *Marines* morţi. Şi atunci vom fi în budă, pentru că puşcaşilor marini nu li se permite să moară fără aprobare; noi suntem proprietatea guvernului.

Cursa cu obstacole: Ne mişcăm trecând o mână peste alta în josul unei funii întinse la 45^0 peste un iaz. Atârnăm cu capul în jos precum maimuţele şi ne târâm cu capul în înainte, în josul funiei.

Leonard cade de pe funie de 18 ori. Aproape că se îneacă. Plânge. Se urcă în turn. Încearcă din nou. Cade din nou. De data asta se scufundă.

Cowboy şi cu mine plonjăm în iaz. Îl tragem pe Leonard afară din apa noroioasă. Este inconştient. Când îşi revine, plânge.

Înapoi în dormitorul secţiunii, *Gunnery Sergeant* Gerheim pune un prezervativ Troian peste gura unui bidon de apă şi îl aruncă spre Leonard. Bidonul îl loveşte întâmplă. *Gunnery Sergeant* Gerheim urlă:

— *MARINES* NU PLÂNG!

Îi ordonă lui Leonard ca în fiecare zi după masa de seară să sugă bidonul.

În timpul antrenamentului cu baioneta, *Gunnery Sergeant* Gerheim dansează un balet agresiv. Ne loveşte cu un baston lung de 1,5 m cu manşoane de protecţie dure la capete. Ne jucăm de-a războiul cu aceste bastoane. Ne batem unii cu alţii fără milă. *Gunnery Sergeant* Gerheim ne ordonă să punem baionetele.

Demonstrează practic tehnicile de atac asupra unui recrut pe nume Barnard, un băiat de ţară tăcut, din Maine. Masivul instructor îi sparge doi dinţi soldatului Barnard cu patul unei carabine.

Scopul antrenamentului cu baioneta, ne explică el, este de a trezi instinctul de ucigaş. Acesta ne va face neînfricaţi şi agresivi, precum animalele.

Dacă cei blânzi vor moşteni vreodată Pământul, cei puternici îl vor lua de la ei.

Cel slab există pentru a fi devorat de cel puternic.

Fiecare *Marine* trebuie să-şi împacheteze propriul echipament.

Fiecare *Marine* trebuie să fie instrumentul propriei sale salvări.

E greu, dar asta e.

Soldatul Barnard, cu falca sângerândă, cu gura ca o gaură plină cu sânge, demonstrează că a fost atent. Îşi înşfacă carabina, şi, pe neaşteptate, îl înţeapă cu baioneta în coapsa dreaptă pe *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Acesta mormăie. Apoi răspunde cu o lovitură de sus în jos cu patul armei, dar ratează. Aşa că îl pocneşte pe soldatul Barnard cu pumnul în faţă.

Scoţându-şi centura, îşi improvizează un garou în jurul coapsei.

Apoi îl promovează lider de secţiune pe soldatul Barnard aflat în stare de inconştienţă.

— Blestemăţia dracului, uite un viermişor care ştie că spiritul baionetei este să ucidă! Va fi un *Marine* al naibii de bun. Merită să ajungă un afurisit de general.

În ultima zi a celor şase săptămâni, m-am trezit şi mi-am luat carabina din rastel. Carabina se află sub pătură, lângă mine. Nu ştiu cum a ajuns acolo.

Nu-mi este mintea la responsabilităţile pe care le am şi uit să-i amintesc lui Leonard să se bărbierească.

Inspecţie. Echipamentul aliniat pe pat. *Gunnery Sergeant* Gerheim subliniază că soldatul Pyle nu a stat suficient de aproape de lama de ras.

Ordonă lui Leonard şi liderilor de secţiuni să intre în spălător.

Acolo, ne ordonă să ne pişăm într-un vas de toaletă.

— CĂLCÂIELE LIPITE! DREPŢI! ATENŢIEEE... PIŞAŢI!

Ne pişăm.

Gunnery Sergeant Gerheim l-a apucat pe Leonard de ceafă şi l-a silit să îngenuncheze, după care i-a băgat capul în vasul galben. Leonard se împotrivea. Bulbuci. Panica i-a dat putere lui Leonard; *Gunnery Sergeant* Gerheim îl ţine jos forţat.

Când noi am fost siguri că Leonard s-a înecat, instructorul a tras apa la vasul de toaletă. Apoi i-a dat drumul lui Leonard.

Gunnery Sergeant Gerheim avea o imaginaţie bogată şi crudă, dar nimic nu a mers.

Leonard continua să o dea în bară. Acum, de câte ori greşeşte el, instructorul nu-l mai pedepseşte pe Leonard. Pedepseşte întreg plutonul. Îl exclude pe Leonard de la pedeapsă. În timp ce acesta se odihneşte, noi executăm genoflexiuni şi sărituri cu braţele şi picioarele depărtate, multe... multe... multe... multe...

Leonard m-a atins pe braţ când stăteam la rând, la cantină, cu tăvile metalice.

— Nu pot să fac nimic. Am nevoie de ajutor. Nu vreau să vă fac necazuri, băieţi. Eu...

M-am îndepărtat.

În prima noapte din cea de a şaptea săptămână de instrucţie, plutonul i-a pus *pătura în cap* lui Leonard.

Miezul nopţii.

Plantonul era la datorie. Soldatul Philips, „câinele credincios" al lui *Gunnery Sergeant* Gerheim, s-a dus în picioarele goale către capătul dormitorului ca să supravegheze dacă vine instructorul.

În întuneric, o sută de recruţi s-au adunat în jurul patului lui Leonard.

Chiar şi în somn acesta continua să zâmbească.

Membrii secţiunii aveau calupurile de săpun înfăşurate în prosoape.

Patru recruţi au aruncat o pătură peste Leonard. Au ţinut-o strâns de colţuri pentru ca Leonard să nu se poată ridica,iar ţipetele sale să fie înăbuşite.

Am auzit gâfâielile a o sută de trupuri transpirate şi am auzit *fump* şi *thud* în timp ce Cowboy şi soldatul Barnard îl loveau pe Leonard cu săpunurile înfăşurate în prosoape.

Ţipetele lui Leonard semănau cu răgetele unui măgar bolnav, auzite din depărtare. Se zbătea.

Toţi ochii plutonului erau pe mine. Ochii erau aţintiţi asupra mea, ochi care străluceau ca rubinele.

Zbieretele lui Leonard au încetat.

Am ezitat. Ochii erau asupra mea. M-am dat înapoi.

Cowboy mi-a întins săpunul şi prosopul.

Am învelit săpunul răsucind prosopul, apoi l-am lovit pe Leonard, care a încetat să se mişte. Zăcea tăcut, uimit, chinuindu-se să respire. L-am lovit din ce în ce mai tare, iar când am simţit lacrimile în ochi, l-am lovit şi mai tare.

A doua zi, pe *parade deck*[7], Leonard nu zâmbeşte.

Gunnery Sergeant Gerheim întreabă:

— Ce faceţi voi în viaţă, cucoanelor?

Noi răspundem:

— UCIDEM! UCIDEM! UCIDEM!

Leonard rămâne tăcut.

Alt instructor întreabă:

— Ne place să avem *sânge-n-instalaţie*, cucoanelor? Ne place iubitul nostru *Corps*?

Platonul răspunde la unison:

— *GUNG HO! GUNG HO! GUNG HO!*[8]

Leonard este tăcut.

În a treia zi a celei de a şaptea săptămâni ne deplasăm în poligonul de tragere şi facem găuri în ţintele de hârtie. *Gunnery Sergeant* Gerheim ne laudă abilităţile de lunetişti ale unor foşti puşcaşi marini: Charles Whitman[9] şi Lee Harvey Oswald[10].

Până la sfârşitul celei de a şaptea săptămâni Leonard a devenit un recrut model. Am stabilit că muţenia lui Leonard este rezultatul noii sale stări de intensă concentrare. Cu fiecare zi, Leonard este tot mai motivat, tot mai cazon. Acum, felul cum manevrează armele este fără cusur, dar ochii săi sunt opaci. Leonard are arma mai curată decât orice recrut din pluton. În fiecare seară, după servirea mesei, Leonard lustruieşte cu ulei de in patul din stejar zgâriat al armei, aşa cum au făcut-o sute de recruţi înaintea sa. Leonard progresează în

---

[7] Parade deck – platoul central al unităţii unde au loc ceremoniile şi instrucţia; pe el se respectă o etichetă cu reguli stricte.

[8] Expresie ce exprimă entuziasmul şi nerăbdarea, mai nales în legătură cu participarea la luptă.

[9] Charles Joseph Whitman (1941–1966) "Texas Tower Sniper" – la 1 Augus 1966, ţi ucis familia, apoi, din turnul universităţii, a ucis cu arma cu lunetă 11 oameni şi a rănit alţi 31, înainte de a fi împuşcat de poliţişti.

[10] Lee Harvey Oswald (1939–1963) a fost, după cum arată cinci anchete guvernamentale, asasinul Preşedintelui SUA John F. Kennedy, care a fost împuşcat mortal, cu o armă cu lunetă, la 22 noiembrie 1963, în Dallas, Texas.

toate privinţele, dar rămâne tăcut. Face ce i se spune, dar nu mai este integrat în pluton.

Putem vedea că lui *Gunnery Sergeant* Gerheim îi displace atitudinea lui Leonard. Îi aminteşte acestuia că moto-ul Marine Corps este *Semper Fidelis – Loial întotdeauna*. Îi aminteşte că '*Gung ho*' în chineză înseamnă '*cooperare*'.

Spune că este o tradiţie în Marine Corps, că puşcaşii nu-şi abandonează niciodată morţii sau răniţii. *Gunnery Sergeant* Gerheim este atent să nu-l hărţuiască prea tare pe Leonard atât timp cât acesta se comportă după standarde cazone. Deja am pierdut şapte recruţi eliminaţi pe baza *Secţiunii 8*[11]. Un băiat, Perkins, din Kentucky şi-a tăiat venele de la mâini, în mijlocul dormitorului. *Gunnery Sergeant* Gerheim nu a fost deloc mulţumit să vadă că un recrut sângerează pe podeaua curată a dormitorului. Acestuia i s-a ordonat să şteargă sângele, să lustruiască zona şi să pună baioneta la loc în teacă.

În timp ce Perkins curăţa sângele, *Gunnery Sergeant* Gerheim a luat la mişto zgârieturile superficiale pe care recrutul şi le-a făcut la încheieturile mâinilor cu o baionetă. Metoda *aprobată* de U.S.M.C. pentru sinuciderea recruţilor era o tăietură adâncă şi verticală, de la încheietura mâinii până la cot, făcută cu o lamă de ras. Abia apoi i-a permis lui Perkins să se ducă în pas alergător la infirmerie.

Gunnery Sergeant Gerheim l-a lăsat în pace pe Leonard şi s-a concentrate asupra noastră.

Duminică.

Spectacol magic. Serviciu religios la alegerea ta – şi ai ce allege – pentru că serviciile religioase sunt specificate în frumos colorata broşură pe care *coioşii*[12] o distribuiau acasă, lui mămica şi tăticu, chiar dacă *Gunnery Sergeant* Gerheim ne asigura că *Marine Corps* exista dinainte de Dumnezeu.

— Vă puteţi dărui inima lui Isus, dar curul vostru aparţine *Marine Corps*.

După *spectacolul de magie*, mâncăm. La mese, liderii de secţiuni citesc rugăciunea de pe nişte cartonaşe ţinute în porthart. Apoi:

— STAŢI JOS!

---

[11] Secţiunera 8 – excluderea din armată a celor consideraţi mental nepotriviţi serviciului militar.

[12] Crotch – termen derogatoriu, folosit de gradele inferioare pentru *Marine Corps*. Exprimă punctul lor de vedere oarecum negativ asupra USMC.

Ungem feliile de pâine cu unt, apoi presărăm zahăr peste acesta. Strecurăm sandvişurile afară din sala de mese riscând o pedeapsă pentru gustarea neprogramată. Ni de fâlfâie; suntem şucăriţi. Acum, când *Gunnery Sergeant* Gerheim şi instructorii subordonaţi lui ne *freacă,* le spunem că ţinem la ei şi că vrem mai şi mai mult frecuş.

Când *Gunnery Sergeant* Gerheim comandă *„OK, cucoanelor, daţi-mi 50 de genoflexiuni cu săritură. Şi câteva sărituri cu braţele şi picioarele depărtate. Multe, multe, multe*.”, noi râdem şi le facem.

Instructorii sunt mândri să vadă că evoluăm mai mult decât sperau. *Marine Corp*s nu avea nevoie de roboţi. *Marine Corps* vrea ucigaşi. *Marine Corps* vrea să creeze oameni indestructibili, oameni fără frică.

Civilii pot să aleagă: se supun sau ripostează.

Instructorii nu le lasă recruţilor loc de alegere. *Marines* ripostează sau nu supravieţuiesc.

Asta-i situaţia. Nici o slăbiciune.

Până la absolvire mai sunt doar câteva zile, iar recruţii furioşi din Plutonul 30-92 sunt gata să-şi mănânce propriile fudulii şi să mai ceară o porţie. În momentul când Comandantul *Marine Corps* ne va onora, vom înhăţa guerrillele Viet Cong şi soldaţii veteran nord-vietnamezi de gât şi le vom smulge căpăţânele urâte de pe umeri.

Duminică după-amiază în plin soare. Pe o masa lungă, din beton, ne curăţăm echipamentul.

Pentru a suta oară, îi spun lui Cowboy că vreau să-mi bag scula în soră-sa, deci, ce vrea la schimb?

Pentru a suta oară, Cowboy îmi răspunde: *„Ce dai?”*

Gunnery Sergeant Gerheim înconjoară băţos masa. Încearcă să nu şchiopăteze. Critică faptul că utilizăm peria de paie din dotarea Marine Corps.

Ni se rupe; suntem prea sictiriţi.

Gunnery Sergeant Gerheim zice că a câştigat Navy Cross la Iwo Jima. Zice că a căpătat-o pentru că i-a învăţat pe tinerii *Marines* cum să sângereze. *Marines* trebuie să sângereze în băltoace mici, pentru că sunt disciplinaţi. Civilii şi cei din *Armele* „inferioare” sângerează peste tot, precum cei ce se pişă-n pat.

Nu ascultăm. Comentăm între noi zvonistica. Ziua de spălare a lenjeriei este singurul moment când ni se permite să vorbim între noi.

Philpps – „câinele credincios” al lui *Gunnery Sergeant* Gerheim – povesteşte oricui despre cele o mie de *budunici* pe care le-a *spart*.

Eu spun:

— Leonard vorbeşte cu carabina sa.

O duzină de recruţi ridică privirile. Ezită. Unii par că se simt rău. Alţii par speriaţi. Iar câţiva par şocaţi şi furioşi, de parcă eu tocmai am pălmuit un infirm.

M-am forţat să spun:

— Leonard vorbeşte cu carabina sa.

Nimeni nu mişca. Nimeni nu spunea nimic.

— Nu cred că Leonard o să-şi mai revină. Cred că e un caz pentru *Secţiunea* 8.

Acum ascultă toţi băieţii din lungul mesei. Par confuzi. Ochii par să le fie fixaţi undeva departe, ca şi cum ar încerca să-şi amintească un vis urât.

Soldatul Barnard a dat din cap:

— Şi eu am avut coşmarul ăsta. Carabina mea vorbea cu mine.

Ezită.

— Iar eu i-am răspuns...

— Aşa e, spuse Philips. Mda. E rece. O voce rece. Eram gata să o iau razna. Carabina îmi spunea...

Pumnul mare al lui *Gunnery Sergeant* Gerheim i-a băgat lui Philips vorba înapoi pe gât, până i-a ieşit prin cur.

Philips s-a prăbuşit la pământ. Pe spate. Buzele-i sunt zdrobite. Geme.

Tot plutonul a rămas nemişcat.

Gunnery Sergeant Gerheim şi-a proptit pumnii în şolduri. Ochii îi strălucesc sub borul pălăriei '*Ursul Smokey*' precum țevile unui *shotgun.*

— Soldatul Pyle este caz de '*Secţiunea* 8'. Mă auziţi? Dacă soldatul Pyle vorbeşte cu carabina este pentru că-i efectiv sărit de pe fix. Voi, viermilor, veţi răspândi acest zvon. Nu-l lăsaţi pe soldatul *Joker* să se joace cu minţile voastre. Nu vreau să aud altceva. Mă auziţi? Nimic altceva.

Noaptea pe Insula Parris. Stăm în poziţie de '*Drepţi*' până ce *Gunnery Sergeant* Gerheim dă şi ultimul ordin al zilei:

— Pregătiţi-vă... gataa... ÎN PATURI!

Şi atunci ne întindem pe spate – în tricou şi şort – '*Drepţi*' cu armele la piept.

Ne spunem rugăciunea:

Sunt un recrut în US Marine Corps.
Servesc în forţele care păzesc patria şi modul meu de viaţă.
Sunt pregătit să-mi dau viaţa ca să le apăr.
Aşa să-mi ajute Dumnezeu.
GUNG HO! GUNG HO! GUNG HO!

Apoi *Crezul Puşcaşului* scris de *Marine Corps Major General* W.H. Rupertus:

Aceasta este carabina mea.
Sunt multe ca ea, dar aceasta este a mea.
Carabina mea îmi este cea mai bună prietenă.
Este viaţa mea.
Trebuie să am grijă de ea cum am de viaţa mea.
Fără mine, carabina mea este inutilă.
Trebuie să trag bine cu carabina mea.
Trebuie să trag mai bine decât inamicul meu care încearcă să mă ucidă.
Trebuie să-l împuşc înainte să mă împuşte el.
Aşa voi face.

Leonard vorbeşte pentru prima data după câteva săptămâni. Vocea sa devine tot mai puternică. Capetele se întorc. Trupurile se răsucesc. Vocea plantonului se stinge. Leonard este gata să explodeze. Vorbele sale vin de undeva din adânc – un loc urât.

Gunnery Sergeant Gerheim este de serviciu în această noapte. Se apropie de patul lui Leonard şi rămâne în aşteptare, cu pumnii înfipţi în şolduri.

Leonard nu-l vede. Venele-i de pe gât sunt reliefate în timp ce strigă:

CARABINA MEA ESTE O FIINŢĂ OMENEASCĂ, CA ŞI MINE,
PENTRU CĂ E VIAŢA MEA.

DE ACEEA TREBUIE SĂ O TRATEZ CA PE UN FRATE.
ÎI VOI ÎNVĂŢA ACCESORIILE, CĂTAREA, ŢEAVA.
ÎMI VOI PĂSTRA CARABINA CURATĂ ŞI PREGĂTITĂ,
LA FEL CUM EU SUNT CURAT ŞI PREGĂTIT.
VOM FI CA UNUL.
VOM FI...
JUR ÎN FAŢA LUI DUMNEZEU SĂ RESPECT ACEST CREZ.
CARABINA MEA ŞI CU MINE SUNTEM STĂPÂNII INAMICULUI
NOSTRU.
SUNTEM SALVATORII VIEŢII MELE.
AŞA SĂ FIE, PÂNĂ CE AMERICA VA ÎNVINGE
ŞI NU VA MAI EXISTA VREUN INAMIC, DOAR PACEA!
AMIN.

Gunnery Sergeant Gerheim loveşte în patul lui Leonard.

— Hei, tu, soldat Pyle...

— Ce? Da? DA, *SIR*!

Leonard încremeneşte '*drepţi*' în pat.

— *AYE-AYE, SIR*!

— Care-i numele acestei carabine, vierme?

— *SIR*, NUMELE CARABINEI SOLDATULUI ESTE '*CHARLENE', SIR!*

— Pe loc repaos, vierme. Devii un recrut *brici*, soldat Pyle. Cel mai motivat soldat din *turma* mea. De aceea, chiar ţi-aş putea permite să serveşti ca puşcaş în iubitul meu *Corps*. Te-am considerat un căcat în ploaie, dar vei deveni un bun *grunt*.

— *AYE-AYE, SIR!*

Mi-am privit carabina din pat. Este un instrument minunat, elegant proiectată, solidă şi simetrică. Carabina mea este curată, unsă şi funcţionează perfect. Este o unealtă bună. O ating.

Gunnery Sergeant Gerheim înaintează pe intervalul dintre paturi.

— VOI, RESTUL ANIMALELOR, PUTEŢI LUA LECŢII DE LA SOLDATUL PYLE. A ajuns un recrut model. Ca voi toţi. Mâine veţi fi *Marines*. ATENŢIEEE... DORMIŢI!

Ziua absolvirii. O mie de noi *Marines* stau 'drepţi' pe platoul central, supli şi bronzaţi în uniformele kaki imaculate, cu armele curăţate la piept.

Leonard a fost desemnat ca fiind recrutul eminent al Plutonului 30-92. Este recompensat cu un set gratuit de uniformă albastră şi i se permite să o poarte atunci când defilează plutoanele. Generalul Comandant al Insulei Parris dă mâna cu Leonard şi-l felicită: *'Foarte bine'*.

Comandantul seriei noastre prinde în pieptul lui Leonard insigna PUŞCAŞ EXPERT, iar comandantul companiei noastre îl recompensează cu o citaţie pentru cel mai mare punctaj obţinut la trageri.

În urma recomandării speciale a lui *Gunnery Sergeant* Gerheim, eu am fost promovat *Private First Class*[13]. După ce comandantul seriei mi-a prins insigna de EXPERT, *Gunnery Sergeant* Gerheim mi-a înmânat două trese roşu cu verde şi mi-a explicat că sunt cele purtate de el când era PFC.

La paradă, am mers în dreapta plutonului, ferm şi mândru.

Cowboy a primit şi el insigna de EXPERT şi a fost numit să poarte flamura plutonului.

Generalul Comandant al Insulei Parris vorbi la microfon:

— Vedeţi *Lumina*? *Lumina* alba. *Lumina* măreaţă. Aveţi viziunea?

Iar noi am izbucnit în urale, fericiţi dincolo de credinţă.

Generalul Comandant cântă.

Cântăm şi noi:

Hei, Marine, ai auzit?
Hei, Marine...
L.B.J.[14] *a dat ordinul.*
Hei, Marine...
Spune 'La revedere' lui mămica şi tăticu.
Hei, Marine...
Mergem să murim în Viet Nam.
Hei, Marine, da!"

---

[13] Private First Class – grad militar în US Marine Corps (cod NATO OR-2); fără echivalent în Armata română – ar fi între gradul de *soldat* şi cel de *fruntaş*.

[14] Lyndon Baines Johnson a fost cel de-al treizeci şi şaselea preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1963 - 1969). A preluat preşedinţia după asasinarea preşedintelui John F. Kennedy.

După ceremonia de absolvire ne-au fost înmânate ordinele. Lui Cowboy, Leonard, soldatul Barnard, Philips şi celor mai mulţi dintre ceilalţi *Marines* din Plutonul 30-92 li se ordona să se alăture Regimentului de Instrucţie-Infanterie, pentru a fi antrenaţi ca *grunts*, infanterişti.

Ordinele primite de mine specificau să mă prezint la Şcoala Elementară de Jurnalism Militar de la Fort Benjamin Harrison, Indiana, după absolvirea cursului de Infanterie. *Gunnery Sergeant* Gerheim este dezgustat de faptul că eu voi fi un corespondent combatant şi nu un *grunt*. Mă categoriseşte drept un *poge*[15], un *office pinky*[16]. Zice că căcaţii ăia adună toţi puturoşii.

Stând cu mâinile la spate[17] (poziţia '*at ease*' în Armata americană) pe platou, sub monumental cu ridicarea drapelului pe Iwo Jima, *Gunnery Sergeant* Gerheim spune:

— Puteţi aprinde ţigările. Voi toţi nu mai sunteţi viermi. De astăzi sunteţi Marines. Şi odată ajuns *Marine*, vei rămâne întotdeauna un *Marine*...

Leonard a izbucnit într-un râs zgomotos.

Ultima noastră noapte pe insula.

Sunt planton.

Stau echipat cu pantalonii utilitari, tricou, bocancii perfect lustruiţi şi casca căptuşită care era vopsită în argintiu.

Gunnery Sergeant Gerheim îmi dă ceasul său şi o lanternă.

— Noapte bună, *Marine*.

Patrulez în lungul intervalului dintre rândurile de paturi perfect aliniate.

O sută de tineri *Marines* respiră liniştiţi în timpul somnului – o sută de supravieţuitori din efectivul iniţial de o sută douăzeci.

Mâine în zori ne vom afla cu toţii la bordul autobuzelor care ne vor duce la Camp Geiger, Carolina de Nord. Acolo, la Regimentul de Instrucţie pentru Infanterie. Toţi *Marines* sunt *grunts*, chiar dacă unii dintre noi vor învăţa nişte lucruri suplimentare. După cursul avansat de infanterie, ni se va permite ca în weekenduri să ieşim în învoiri – la bunăciuni şi la crâşme! – apoi vom primi repartizări permanente la alte unităţi.

---

[15] Poge – termen derogatoriu pentru cei care au alte specializări decât Infanteria; este sinonim cu REMF ("Rear Echelon MotherFucker").

[16] Office pinky – termen din vremea WW II utilizat de Marines pentru a-i numi (insultător) pe non-combatanţii din Marine Corps aflaţi în spatele frontului, în slujbe de birou.

[17] Este poziţia '*at ease*' în Armata americană – oarecum asemănătoare, dar nu echivalentă, cu '*pe loc repaos*'.

Baraca-dormitor este la fel de liniştită precum o capelă funerară la miezul nopţii. Liniştea este tulburată doar de uşoarele scârţâituri ale arcurilor de la paturi şi de către o tuse ocazională.

Sunt gata să mă liniştesc şi eu, când aud o voce. Vreun recrut vorbeşte în somn.

Mă opresc. Ascult. O a doua voce. Probabil că doi flăcăi stau la o parolă. Dacă îi aude *Gunnery Sergeant* Gerheim, va fi vai de curul meu. M-m grăbit către locul de unde veneau vocile.

Este Leonard. Leonard vorbind cu carabina sa. Dar mai era o voce. O şoaptă. Un suspin rece, seducător. Este vocea unei femei.

Carabina lui Leonard nu se află în rastel. O ţine el, îmbrăţişând-o.

— OK, OK. Te iubesc!

Apoi în şoaptă:

— Ţi-am dat cele mai bune luni din viaţa mea. Iar acum tu...

Am aprins lanterna. Leonard mă ignoră.

— TE IUBESC! NU ÎNŢELEGI? NU POT AŞA. VOI FACE ORICE!

Cuvintele lui Leonard răsună în tot dormitorul. Paturile scârţâie. Careva se răsuceşte. Un recrut se ridică în fund şi se freacă la ochi.

Eu mă uit înspre capătul îndepărtat al dormitorului. Aştept să se aprindă lumina în *palatul* lui *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Am atins umărul lui Leonard.

— Hei, tacă-ţi gura, Leonard. *Gunnery Sergeant* Gerheim o să-mi tăbăcească curu'.

Leonard se ridică în fund. Se uită la mine. Îşi ridică poala tricoului şi-şi acoperă faţa. Începe să-şi demonteze arma pe nevăzute.

— Asta e prima oară când o văd goală.

Cu ochii acoperiţi, degetele sale continuă să demonteze componentele armei. Apoi mângâie cu blândeţe fiecare piesă.

— Uite-te cât e de frumoasă garda trăgaciului. Ai văzut vreodată o bucată de metal mai frumoasă?

Începu să monteze componentele la loc, cu pocnituri metalice.

— Ansamblul ei conector este atât de minunat...

Leonard continua să bâiguie, în timp ce degetele sale antrenate reasamblau dispozitivul metalic.

Mă gândesc la Vanessa, prietena mea de acasă. Suntem pe malul râului, înfăşuraţi în sacul de dormit şi o fut de-şi dă ochii peste cap. Dar fantezia mea favorită s-a dus dracului. Când mă gândesc la coapsele ei, la sfârcurile roşii, buzele pline... pula nu mi se mai scoală deloc. Cred că de vină este salpetrul din raţiile de mâncare. Aşa se spune.

Leonard scoate de sub pernă o magazie de plină cu cartuşe. Cu blândeţe, o pune în armă, în *Charlene*.

— Leonard... de unde ai luat muniţie reală?

Acum, o mulţime de băieţi stau în fund, şoptind unul către celălalt „*Ce se-ntâmplă?*"

Lumina din *palatul* lui *Gunnery Sergeant* Gerheim inundă capătul îndepărtat al barăcii.

— OK, LEONARD, LA MINE!

Sunt hotărât să-mi salvez propria piele, dacă pot, fiind sigur că Leonard este. oricum, *terminat*. Ultima data când *Gunnery Sergeant* Gerheim a prins un recrut că a dosit muniţie reală – doar un singur cartuş – i-a ordonat acestuia să sape un „mormânt" lung de 3 m şi adânc tot de 3 m.

Întregul Pluton a trebuit să asiste la „funeralii".

Am spus:

— Te-ai băgat singur în căcat pân-la gât, Leonard.

Lumina din tavan a *explodat*. Dormitorul este inundate de lumină.

— CE, CĂCATUL LUI MICKEY MOUSE, SE-NTÂMPLĂ AICI? ÎN NUMELE LUI JESUS H. CHRIST, ANIMALELOR, CE FACEŢI ÎN DORMITORUL MEU?

Gunnery Sergeant Gerheim se repede asupra mea ca un câine turbat. Vocea sa taie dormitorul în două:

— SOMNUL MEU A FOST ÎNTRERUPT, CUCOANELOR. ŞTIŢI CE ÎNSEAMNĂ ASTA. MĂ AUZI, TURMĂ? ÎNSEAMNĂ CĂ UNUL DINTRE RECRUŢI S-A OFERIT VOLUNTAR PENTRU UN AFURISIT DE SACRIFICIU UMAN.

Leonard a alunecat jos din pat, confruntându-l pe *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Acum întreg plutonul este treaz. Aşteptăm cu toţii să vedem ce va face *Gunnery Sergeant* Gerheim, încrezători că aşteptarea va merita.

— Soldat *Joker*. Tu, căcatule! La mine, 'ADUNAREA'!

Mi-am mişcat rapid fizicul.

— AYE-AYE, *SIR!*

— OK, vierme, spune. De ce soldatul *Pyle* nu se află în pat după stingerea luminilor? De ce ţine arma soldatul *Pyle*? De ce nu i-ai scos maţele soldatului *Pyle*?

— *SIR*, este datoria soldatului să raporteze instructorului că soldatul... *Pyle*... are o magazine plină cu muniţie, că a încărcat-o în armă şi a băgat cartuş pe ţeavă, *SIR*.

Gunnery Sergeant Gerheim se uită la Leonard şi dă din cap. Oftează. *Gunnery Sergeant* Gerheim este mai mult decât ridicol în şortul său de un alb imaculat, cu picioarele păroase în şlapii de duş, braţele tatuate, cu burta băutorului de bere, cu faţa de culoarea cărnii crude, şi, pe capul chel, pălăria verde cu maro '*Ursul Smokey*'.

Instructorul nostru comandant îşi concentrează întreaga sa considerabilă putere de intimidare într-o perfectă voce stil *John-Wayne-la-Suribachi*[18]:

— Atenţie la mine, soldat *Pyle*. Îţi vei pune arma în rastel şi...

— NU! NU POŢI SĂ MI-O IEI! E A MEA! MĂ AUZI? E A MEA! O IUBESC!

Gunnery Sergeant Gerheim nu se mai poate controla:

— ATENŢIE LA MINE, BĂI CĂCAT ÎN PLOAIE! ÎMI VEI DA ARMA ASTA SAU AM SĂ-ŢI SMULG COAIELE ŞI AM SĂ ŢI LE ÎNDES PE GÂT! MĂ AUZI, *MARINE*? AM SĂ-ŢI SMULG INIMA DIN PIEPT!

Leonard aţinteşte arma spre pieptul lui *Gunnery Sergeant* Gerheim, mângâie cu degetul garda trăgaciului, apoi trăgaciul...

Brusc, *Gunnery Sergeant* Gerheim devine calm. Ochii săi, atitudinea, sunt cele ale unui rătăcitor care şi-a găsit casa. Este un om care deţine întreg controlul asupra sa şi asupra lumii în care trăieşte. Chipul îi este rece şi frumos precum suprafeţele negre. Zâmbeşte. Nu este un zâmbet prietenos ci unul drăcesc, ca şi cum *Gunnery Sergeant* Gerheim este un vârcolac care-şi arată colţii.

— Soldat *Pyle*, sunt mândru...

BANG!

Patul armei reculează în umărul lui Leonard.

---

[18] Referire la filmul '*Sands of Iwo Jima'* cu John Wayne în rolul principal. Muntele Suribachi este locul unde Joe Rosenthal a făcut celebra fotografie '*Ridicarea drapelului pe Iwo Jima*'.

Un glonte de calibrul 7,62 mm cu cămaşă de cupru şi de mare viteză îl izbeşte pe *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Cade.

Ne holbăm cu toţii la *Gunnery Sergeant* Gerheim. Nimeni nu mişcă.

Gunnery Sergeant Gerheim şade ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O secundă ne-am liniştit.

Leonard a ratat. Apoi, sângele roşu închis se scurge dintr-o mica gaură din pieptul lui *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Pata roşie de sânge se măreşte pe tricoul alb ca o floare minunată. Ochii holbaţi ai lui *Gunnery Sergeant* Gerheim sunt concentraţi, fascinaţi, asupra sângelui ce-i curge din piept. Îşi ridică privirea spre Leonard. Îşi mijeşte ochii, apoi se linişteşte. Zâmbetul de vârcolac îi îngheaţă pe buze. Umila mea poziţie de oarece autoritate, ca planton, mă forţează să acţionez.

— Ăă, Leonard, suntem cu toţii fraţi, omule, fraţii tăi. Eu sunt vecinul tău de pat, nu-i aşa? Eu...

— Sigur că da, spune şi Cowboy. Şezi blând, Leonard. Nu vrem să-ţi facem rău.

— Aşa este, intervine şi soldatul Barnard.

Leonard nu aude.

— Ai văzut cum s-a uitat la ea? Ai văzut? Ştiam la ce se gândea. Ştiam. Porcul ăsta gras şi...

— Leonard...

— Vă putem ucide. Ştiţi şi voi asta.

Leonard îşi mângâia carabina.

— Nu ştiţi că *Charlene* şi cu mine vă putem ucide pe toţi?

Leonard îndreaptă ţeava armei drept către faţa mea.

Nu mă uit la carabină. Mă uit în ochii lui Leonard.

Ştiu că Leonard este prea slab ca să-şi controleze instrumental morţii. Durii ucid, nu armele. Leonard este un instrument defect pentru puterea ce curge prin el. Greşeala lui *Gunnery Sergeant* Gerheim a fost că n-a văzut faptul că Leonard este ca o carabină din sticlă care se spulberă când trage. Leonard nu este destul de tare pentru a stăpâni puterea exploziei interioare ce propulsează glontele negru şi rece la voinţa lui.

Leonard rânjeşte către noi, ultimul de pe chipul morţii, teribilul rânjet al unui craniu.

Acesta se schimbă într-o expresie de surpriză, apoi de confuzie... apoi de teroare în timp ce arma lui se mişca în toate părţile... Şi-atunci Leonard a luat capătul ţevii metalice în gură.

— NU! NU...

BANG!

Leonard e mort pe podea. Capul său este un amestec groaznic de sânge, oase faciale, fluide sinusale, dinţi dezrădăcinaţi şi carne zdrenţuită.

Sigur, civilii vor solicita încă o investigaţie. Dar, în timpul acesteia, recruţii din Plutonul 20-92 vor depune mărturie că soldatul Prat, deşi foarte motivat, a fost unul dintre cei 10% care nu puteau fi un *Marine* din iubitul nostru *Corps*.

Gunnery Sergeant Gerheim continua să zâmbească. A fost un instructor bun. Murind – că doar pentru asta ne aflăm aici – ar fi spus *„sângele face iarba să crească”*. Dacă ar fi putut vorbi, *Gunnery Sergeant* Gerheim i-ar fi explicat lui Leonard de ce armele pe care le iubim nu ne răspund cu iubire. Şi ar mai fi spus *„Bună treabă!”*.

Am stins luminile din tavan. Şi am ordonat:

— Pregătiţi-vă să vă urcaţi în paturi. URCAŢI!

Plutonul se află culcat în cele o sută de paturi.

Mă simt înfrigurat şi singur. Dar nu sunt singur. Pe toată Insula Parris sunt mii şi mii ca noi. Iar peste tot în jurul lumii, sute de mii.

Încerc să dorm...

În patul meu, îmi strâng carabina în braţe. Îmi vorbeşte. Vorbele ies din lemn şi metal şi curg prin mâinile mele. Îmi spune ce să fac.

Carabina mea este instrument al morţii. Carabina mea este oţel negru. Trupurile noastre omeneşti sunt burdufuri de sânge, uşor de străpuns şi care se golesc repede, dar durele noastre instrumente ale morţii nu pot fi frânte.

Ţin arma la piept, cu blândeţe, ca şi cum ar fi o relicvă sfântă, o baghetă magică realizată prin asamblarea de piese din argint şi fier, cu un pat din lemn de tec, gloanţe de aur, bolt din cristal, şi bijuterii la sistemul de ochire. Arma mea mi se supune. Am să am grijă de *Vanessa*, carabina mea. Voi avea grijă. Măcar o vreme. Mă voi ascunde în acest vis întunecat cât de mult voi putea.

Sângele curge din ţeava carabinei mele şi mi se răspândeşte pe mâini. Sângele se mişcă.

Sângele se desparte în fragmente vii. Fiecare fragment este un păianjen. Milioane şi milioane de mici păianjeni roşii aleargă pe mâinile mele, pe faţă, îmi intră în gură...

Linişte. În întuneric, o sută de oameni răsuflă la unison.

Mă uit la Cowboy, apoi la soldatul Barnard. Ei înţeleg. Pe chipuri le-a îngheţat rânjetul rece al morţii. Amândoi dau aprobator din cap.

Recruţii abia încorporaţi din plutonul mei stau în paturi în poziţie de '*drepţi*' la orizontală, cu arma ţinută la piept.

Marines aşteaptă, o sută de tineri vârcolaci cu armele în mâini.

Dau tonul:

Aceasta este carabina mea.
Sunt multe ca ea, dar aceasta este a mea...

OORAH!